

Een fel gerinkel brengt stille verbinding

Heb je dat ook? Iemand kletst tegen je aan en je denkt 'waar heeft ze het over?' Kan over van alles gaan, maar deze week gaat het over mijn deurbel. Ik heb nog zo'n ouderwetse, rinkelende trekbel.

Regelmatig blijken er mensen voor noppes op de stoep te staan. Deze week uiten twee vrouwen uit de buurt kritiek. Gelukkig leerde ik om met kritiek om te gaan. Ga van mezelf uit en laat me niet onterecht veroordelen. Tijdens zo'n onderonsje wordt direct helder of er verbinding tussen mij en de ander is. Is die er dan wordt kritiek als vanzelf feedback en leef ik met de ander mee. Ontbreekt de verbinding... tja. Dan voelt het al snel als een oordeel.

De ene mevrouw heeft me nodig, zo blijkt. Staat op mijn stoep en kijkt me boos aan. Ik schrik ervan. Ze zegt: 'Ik heb al een paar keer hier voor niets gestaan om je iets te vragen. Je was er nooit.' Ik kijk neutraal terug en denk 'kan kloppen'. Door haar scherpe blik ga ik me bijna schuldig voelen. Vriendelijk vraag ik haar telefoonnummer en beloof haar te appen. Doe ik diezelfde week nog met het antwoord, probleem opgelost.

De andere mevrouw kom ik tegen op straat. Ze kijkt me vriendelijk aan en zegt: 'Ik heb zo vaak op jouw stoep gestaan, dat wil je niet weten.' Ik glimlach, want dat zegt ze al jaren. Doe mijn handen wapperend omhoog als teken dat ik er niks aan kan doen. Even later zie ik haar mijn pad oplopen. We komen tegelijk aan bij mijn voordeur. Ze belt aan maar we horen allebei niets. Ik open de deur en trek zelf aan de bel. Een fel gerinkel klinkt mijn gang door. Ik glimlach. Zij ook, licht blozend. We zeggen niets. Er is verbinding.